

326. Örökké Istennel!

1. Ö-rök-ké Is - ten-nel! Ez lé - gyen jel - sza - vam, S az éj - sza-

ká-ban, zord éj-ben Ve - zér - lő csil-la - gom! Ván-dor vagyok csu-

pán Én itt a vi - lá - gon, S U - ram, egy-re kö - zelb hoz-zád Fel-

vo-nom sá - to-rom; Fel-vo-nom, fel-vo-nom, Fel-vo-nom sá - to - rom.

2. Magasba néz szemem, Hazám már int felém,
Hitpályámon gyakran vélem, Hogy már itt fellelém.
Oly sokszor vágyódom, Bár volnék már ott fent,
Te fényes égi városom, Ó, szép Jeruzsálem.
Városom, városom, Ó, szép Jeruzsálem.
3. De sokszor nem látom, Mert köd ül szememre,
S mint Noé galambja szállok Vissza a helyemre.

Majd a vihar után A felhők oszlanak,
 És ragyog már a szivárvány, S vége a bánatnak;
 Felragyog, felragyog, S vége a bánatnak!

4. Ha megállt már szívem, És a lelkem elszállt,
 Ott új élet lesz majd részem, Ott nincsen már halál.
 Én hittel látom itt, Mi ott van oly messze:
 Mily csodálatos, hogy én is Ott leszek örökre;
 Ott leszek, ott leszek Az Úrnál örökre.

T 74

327. Mily szép és kedves...

1. Mily szép és ked - ves, ha test - vé - rek közt Egy - ség és bé - kes - ség la - ko - zik, S kéz a kéz - ben, Egy ös - vé - nyen Egy cél fe - lé tart - nak.

Mily szép, a - hogy e - gyütt van - nak, S e - gyütt ván - do - rol - nak.

2. Ott szeretnék lakni és maradni, Bár legyen szegény kunyhócska is,
 Hol szeretet Elfeledtet Minden bajt és gondot;
 Ott mindenki gazdag, boldog, S minden lépés áldott.
3. Ó, egyetértés, áldott szeretet, Légy ott minden testvéri szívben!
 Óvjad őket És ne engedd, Hogy széjjelváljanak!
 Hogy szüntelen vigyázzanak S a mennybe jussanak!